

MEMORIE VAN ANTWOORD

(Ingezonden 31 maart 1971)

Nr. 5

(De vroegere stukken zijn gedrukt
in de zitting 1968-1969)

De ondergetekenden hebben er met genoeg kennis van genomen, dat vele leden er begrip voor konden opbrengen, dat de Regering het maximumbedrag van het warenwetrecht aan een nader onderzoek heeft willen onderwerpen. Deze leden meenden zich echter in dit geval zeer gereserveerd te moeten opstellen tegenover de argumentering van de Regering, dat de kosten van de door de overheid verleende diensten zoveel mogelijk dienen te worden verhaald op diegenen, die deze kosten veroorzaken of te wier behoefte zij geschieden. In dit verband tekenden zij aan, dat de voorschriften van de Warenwet naar hun mening meer strekken ter bescherming van de volksgezondheid en ter voorlichting aan de consument dan dat zij in het belang zijn van de producenten van of handelaren in levensmiddelen. Gezien deze aspecten vermochten zij niet in te zien, waarom van een vanaf de vaststelling van de wet duidelijk ingenomen standpunt, dat het betrokken bedrijfsleven de helft van de ten laste van het Rijk komende kosten van de uitvoering van de Warenwet zou moeten opbrengen, thans dient te worden afgeweken.

Verscheidene leden merkten ter zake nog op, dat het niet juist is, dat de kosten van de keuringsdiensten van waren geheel of voor een belangrijk deel ten behoeve van het bedrijfsleven worden gemaakt of door het bedrijfsleven worden veroorzaakt, daar – zoals zij stelden – de zorg ten behoeve van de consument in de uitvoering van de Warenwet centraal staat.

Ten aanzien van bovenbedoelde opmerkingen wijzen de ondergetekenden erop, dat de voorschriften krachtens de Warenwet in overwegende mate een gevolg zijn van het steeds toenemende gebruik van allerlei additieven bij de productie van eet- en drinkwaren, waardoor een beter, houdbaarder of voor de consument aantrekkelijker produkt wordt verkregen, hetgeen de afzet bevordert. Buitendien werken de in die voorschriften verplicht gestelde naamsaanduidingen en etiketteringsvoorschriften alsmede de daarin opgenomen eisen, die aan eet- en drinkwaren worden gesteld – welke te zamen praktisch de gehele inhoud van die voorschriften vormen – in belangrijke mate mede aan het tegengaan van oneerlijke concurrentie.

De ondergetekenden menen daarom, dat het gerechtvaardigd is om de kosten, voortvloeiende uit de controle op die voorschriften, op het betrokken bedrijfsleven te verhalen. Dit wil uiteraard niet zeggen, dat die kosten ook ten laste van het bedrijfsleven komen. Op de desbetreffende vraag van verschillende leden kan worden medegedeeld, dat er geen bezwaar tegen bestaat, wanneer ook het verhoogde warenwetrecht in de prijzen wordt doorberekend. De heffingen moeten toch worden gezien als een onderdeel van de kosten van de desbetreffende produkten. Op deze wijze wordt – anders dan bij financiering uit overheidsmiddelen – een directe relatie gelegd tussen (warenwet) heffing en productie, waardoor de samenhang tussen de maatschappelijke kosten uit hoofde van de Warenwet en een bepaalde bedrijfsmatige activiteit duidelijker tot uitdrukking kan komen.

De ondergetekenden menen dat vele leden ten onrechte het warenrecht vergelijken met andere door de overheid verleende diensten, zoals onderwijs, rechtspraak en de voorlichting aan bepaalde groepen van onze samenleving. Men moet duidelijk onderscheiden: bij het warenrecht gaat het om kosten die ten laste behoren te komen van individuele goederen, die voor de markt worden geproduceerd: bij onderwijs, rechtspraak en voorlichting gaat het om collectieve goederen en z.g. merit-goods.¹⁾ Collectieve goederen kunnen niet via een markt

¹⁾ In de instructieve brochure van de Dienst der Rijksbegroting, getiteld „Enige grondbeginselen bij de beoordeling van openbare uitgaven” (Staatsuitgeverij 1967), worden deze begrippen uitvoerig toegelicht.

worden verkocht, doordat zij niet aan individueel aanwijsbare subjecten kunnen worden geleverd (b.v. defensie). Merit-goods zijn goederen waarvan de overheid het gebruik wil stimuleren (b.v. onderwijs). De voorziening van collectieve goederen is een taak van de overheid. De mate waarin de overheid de z.g. merit-goods betaalt, is afhankelijk van urgentie en effectiviteit van de uitgaven. Hieromtrent zullen regering en parlement zich van geval tot geval een oordeel moeten vormen. Een algemene gedragslijn is hiervoor niet aan te geven.

In verband met de bij vele leden bestaande indruk, dat bij de diverse controlediensten nogal wat dubblures voorkomen, hebben deze leden de vraag gesteld, in hoeverre de totale kosten van de keuringsdiensten zouden kunnen worden beperkt.

In de eerste plaats mogen de ondergetekenden opmerken, dat die bij deze leden bestaande indruk naar hun mening niet juist is in die zin, dat diverse controlediensten een zelfde controle zouden verrichten. Het komt inderdaad voor, dat meer dan één controledienst bevoegd is een zelfde controle te verrichten, aangezien het niet altijd mogelijk is in de betreffende bepalingen de taken van controlediensten scherp af te bakenen. In een dergelijk geval wordt echter in de praktijk door onderlinge afspraken vermeden, dat door de bevoegde controlediensten een zelfde controle plaatsvindt. Indien deze leden zouden doelen op de controle op melk, waarover een discussie heeft plaatsgevonden in de vergadering van de Vaste Commissie voor de Volksgezondheid van 2 november 1967, mogen de ondergetekenden herinneren aan de brief van de eerste ondergetekende dienaangaande aan de Voorzitter van de Vaste Commissie van 17 april 1968 no. 70800. In die brief wordt er onder meer op gewezen, dat de krachtens de Warenwet gestelde normen, waarop de keuringsdiensten controle uitoefenen, van andere aard zijn en ook een andere doelstelling

hebben dan de normen, voor de naleving waarvan door de regionale diensten voor melkhygiëne wordt gewaakt. Geconcludeerd werd dan ook, dat beide controles elkaar in de praktijk op doeltreffende wijze aanvullen.

Wat de beperking betreft van de kosten, die uit de taakuitoefening van de provinciale en gemeentelijke keuringsdiensten voortvloeien, vestigen de ondergetekenden er de aandacht op, dat een belangrijke besparing verkregen zou kunnen worden, met name ten aanzien van de investeringskosten en de kosten van het laboratoriumpersoneel, indien in de Warenwet de mogelijkheid tot specialisatie van het laboratoriumonderzoek van waren bij de verschillende keuringsdiensten zou worden opgenomen. Het zal dan immers niet meer nodig zijn, dat het laboratorium van elk van de keuringsdiensten zodanig is uitgerust, dat het elk onderzoek, dat op zeer uiteenlopend terrein kan liggen, volledig zelf kan verrichten. Vele andere leden hebben gevraagd of de eerste ondergetekende daarover reeds met de keuringsdiensten gesproken heeft. Overleg met de keuringsdiensten heeft inderdaad plaatsgevonden en heeft geleid tot een ontwerp van wet tot wijziging van de Warenwet, waarvan de indiening bij de Staten-Generaal in december jl. heeft plaatsgevonden (gedr. st. 1970-1971, Nr. 11067).

Gezien de wenselijkheid de controle op velerlei gebied te intensiveren en de steeds stijgende salariskosten, kan niet worden verwacht, dat overigens op het totaal der kosten van de keuringsdiensten beperkingen zullen kunnen worden toegepast.

Illustratief voor het werk, dat door de keuringsdiensten wordt verricht, is het boekje getiteld: „De keuringsdiensten van waren in Nederland”, dat in augustus 1969 is verschenen en ook aan de Tweede Kamer is toegezonden. In de daarin aan het slot opgenomen tabel zijn in de tweede druk van het boekje enkele wijzigingen aangebracht. In verband hiermede is de gewijzigde tabel hieronder opgenomen.

Keuringsdienst van Waren	Jaar	Aantal inwoners per keuringsgebied	Aantal warenwet-recht betalende bedrijven	Totaal aantal personeels-leden	Aantal keur-meesters	Aantal onderzochte monsters	Aantal waarschuwingen	Processen-verbaal
Alkmaar	1965	576 825	5 861	21	6	12 237	1 121	236
	1966	590 709	5 867	23	8	14 317	1 107	240
Amsterdam	1965	1 226 184	11 660	49	18	20 389	5 163	327
	1966	1 228 133	11 604	50	18	16 286	4 564	439
Assen	1965	336 207	2 589	16	5	5 585	2 237	71
	1966	342 280	2 591	16	5	5 056	2 148	146
Dordrecht	1965	614 790	6 212	24	9	17 294	2 214	400
	1966	626 360	6 119	22	8	15 624	1 975	281
Enschede	1965	667 030	5 327	23	6	23 821	1 553	430
	1966	677 248	5 441	25	8	24 165	1 395	341
Goes	1965	471 417	6 010	22	7	11 007	4 536	263
	1966	476 572	5 894	24	9	13 382	4 942	382
's-Gravenhage	1965	1 026 180	7 243	39	13	21 938	1 242	231
	1966	1 032 275	7 044	39	13	20 431	1 209	215
Groningen	1965	497 472	4 542	24	9	6 811	4 746	231
	1966	502 560	4 591	24	9	6 114	4 693	230
Haarlem	1965	729 273	6 166	30	10	18 315	4 244	322
	1966	748 349	6 197	33	11	17 671	4 728	380
's-Hertogenbosch	1965	1 076 619	8 731	34	12	22 974	4 282	393
	1966	1 097 709	8 649	35	13	23 368	5 588	469
Leeuwarden	1965	495 720	5 171	13	8	11 837	1 248	130
	1966	500 935	5 074	17	8	11 988	1 709	170
Maastricht	1965	869 378	11 157	34	11	34 007	2 589	962
	1966	882 325	11 165	35	12	31 889	2 781	1 092
Nijmegen	1965	868 561	8 144	35	13	45 010	8 702	377
	1966	885 233	8 052	35	13	45 230	8 969	404
Rotterdam	1965	1 080 351	9 878	61	15	19 352	2 306	304
	1966	1 090 678	9 955	64	15	16 272	2 871	317
Utrecht	1965	916 633	7 830	38	14	22 642	3 870	469
	1966	932 137	7 593	40	13	31 064	4 150	419
Zutphen	1965	777 274	6 454	32	11	11 864	3 257	428
	1966	793 686	6 089	32	11	12 483	3 281	462

Met betrekking tot de vraag van vele leden, hoe het thans in de wet genoemde maximum van f 80,— zou luiden als het sedert de wetswijziging van 1950 steeds zou zijn aangepast aan het gestegen kostenpeil van de keuringsdiensten, kan het volgende worden medegedeeld.

Wanneer zowel het aantal bedrijven, dat aan het warenwetrecht is onderworpen, als de inschrijving van de ondernemingen, waarin die bedrijven worden uitgeoefend, in de verschillende klassen van het handelsregister gelijk zou zijn gebleven en de aanpassing van de tarieven op gelijkwaardige wijze zou zijn geschied, dan zou dat maximum in de periode 1950–1968 verzesvoudigd zijn.

Vele andere leden leek het niet erg billijk, al zouden er argumenten zijn om de bijdrage van het bedrijfsleven te verhogen, dat een eventueel hoger aandeel van de bedrijven uitsluitend zou dienen om de kosten van de rijksoverheid te verminderen en niet die van gemeenten en provincies.

Ten aanzien hiervan zij opgemerkt, dat in de memorie van toelichting op het onderhavige wetsontwerp er reeds op is gewezen, dat deze wetswijziging is gedacht als een overgangsregeling, waarbij slechts het in de wet neergelegde maximum en minimum van het warenwetrecht worden geschrapt.

Bij de voorbereiding van een meer algemene herziening van de Warenwet wordt beoogd ook de in de wet neergelegde kostenverdeling tussen het Rijk en de gemeenten, c.q. provincies, te herzien. De gedachten gaan uit naar een regeling, waarbij de kosten van de keuringsdiensten onder bepaalde voorwaarden door het Rijk aan de provincies en gemeenten worden vergoed en het Rijk de kosten verhaalt op de bedrijven, die aan het warenwetrecht zijn onderworpen.

Bevorderd zal worden, dat een wetsontwerp tot deze meer algemene herziening van de Warenwet, zo spoedig mogelijk bij de Staten-Generaal wordt ingediend.

Deze leden hebben zich voorts afgevraagd, of het praktisch tot nul reduceren van de rijksbijdrage in feite niet betekent, dat een beleid zou worden gevoerd, dat voorheen nadrukkelijk werd uitgesloten. Het is inderdaad juist, dat door het verhalen van de gehele rijksbijdrage op het bedrijfsleven, het beleid zou worden gewijzigd. Op grond van de reeds hierboven vermelde argumenten achten de ondergetekenden dit gewijzigde beleid gerechtvaardigd. Dit betekent echter niet, dat teruggekomen wordt op het standpunt, neergelegd in de door deze leden aangehaalde memorie van toelichting van de wijziging van de Warenwet van 19 juli 1950 (*Stb.* K299), dat het vervallen van de rijksbijdrage in hoge mate ongewenst werd geacht, omdat het toezicht van rijkswege aan de rijksbijdrage is gekoppeld. Deze passage had betrekking op het systeem, dat vóór die wijziging in de Warenwet was neergelegd. Volgens dat systeem kwam de opbrengst van het warenwetrecht in de kas van de gemeenten, die voor de heffing zorg dragen. Die gemeenten verrekenen dan de opbrengst met de rijksbijdrage. Daardoor kon zich het geval voordoen, dat door die verrekening de rijksbijdrage verviel. Daar dit ongewenst werd geacht, omdat het toezicht van rijkswege aan de rijksbijdrage is gekoppeld, is bij de wetswijziging van 1950 een ander systeem ingevoerd, waarbij de opbrengst van het recht in 's Rijks kas wordt gestort en het Rijk de helft van de kosten van de keuringsdiensten betaalt. In dit laatste systeem, dat ook thans nog bestaat, kan het niet voorkomen, dat de rijksbijdrage vervalt. Het onderhavige wetsontwerp leidt dan ook niet tot het vervallen van de rijksbijdrage; het gaat daarin om het verhaal van de bijdrage, die door het Rijk is betaald, op de betrokken bedrijven.

Naar aanleiding van de desbetreffende vraag van genoemde leden delen de ondergetekenden mede, dat de Adviescommissie Warenwet over de voorgestelde wetswijziging niet is gehoord, aangezien de wijziging alleen het warenwetrecht betreft, hetgeen buiten de adviserende taak van genoemde commissie valt.

Voor de beantwoording van de vraag van deze leden en van enkele leden, waarom het wetsontwerp niet mede-ondertekend is door de Minister van Financiën, mogen de ondergetekenden verwijzen naar hetgeen verschillende leden te dien aanzien op blz. 2, rechterkolom, eerste volle alinea, van het Voorlopig

Verslag hebben opgemerkt. Deze opmerkingen kunnen de ondergetekenden onderschrijven.

Verscheidene leden hebben nog opgemerkt, dat in de loop der tijden het accent van de krachtens de Warenwet gegeven voorschriften meer op het belang van de volksgezondheid is komen te liggen dan op het belang van de eerlijkheid in de handel. Volgens deze leden zou dit duidelijk blijken uit het door hen vermelde overzicht, dat door de Staatssecretaris van Economische Zaken is verstrekt. In dat overzicht gaat het slechts om hoeveelheidsaanduidingen, welke in een aantal warenwetbesluiten verplicht zijn gesteld. De hoeveelheidsaanduidingen zijn echter niet de enige voorschriften, welke mede in het belang van de eerlijkheid in de handel worden gesteld. Wanneer men de warenwetbesluiten analyseert, zal men kunnen constateren, dat ook andere voorschriften in mindere of meerdere mate het belang van de eerlijkheid in de handel dienen, zoals bij voorbeeld de voorschriften met betrekking tot de etikettering, waarvan de hoeveelheidsaanduidingen een onderdeel vormen, zomede de verplichte naamsaanduidingen en de voorgeschreven eisen, waaraan de met een bepaalde naam aangeduide waren moeten voldoen.

Voor wat betreft de opmerkingen van verschillende leden met betrekking tot de afwenteling van de lasten, die uit de Warenwet voortvloeien, mogen de ondergetekenden verwijzen naar hetgeen hierboven ter zake naar voren is gebracht.

Het stemt de ondergetekenden tot voldoening, dat deze leden konden instemmen met de gedachte het warenwetrecht te relateren aan de omzetten van de betrokken bedrijven. Zoals reeds in de memorie van toelichting is opgemerkt, wordt nog onderzocht of deze gedachte realiseerbaar is. Mocht dit zo zijn, dan zijn de ondergetekenden gaarne bereid de betrokken ondernemers bij de overschakeling op deze methode tijdig in te schakelen.

Het is juist, zoals deze leden opmerkten, dat bij de raming van de middelen voor 1969 – en ook voor volgende jaren – reeds rekening is gehouden met een zodanige verhoging van het warenwetrecht, dat daaruit ook de andere helft van het rijksaandeel in de kosten van de keuringsdiensten van waren kan worden gedekt.

Nu de jaren 1969 en 1970 reeds zijn verstreken achten de ondergetekenden het gewenst, de terugwerkende kracht, welke in de voorgestelde wetswijziging is opgenomen, te doen vervallen. Daartoe wordt in bijgaande nota van wijziging voorgesteld in artikel II de zinsnede „en werkt terug tot 31 december 1968” te schrappen.

De vraag van genoemde leden, in hoeverre de 13 gemeentelijke en de 3 provinciale keuringsdiensten hun kosten al dan niet doorberekenen aan de betreffende bedrijven, moet naar de mening van de ondergetekenden op een misverstand berusten, daar genoemde diensten hun kosten niet doorberekenen. Zoals reeds in de memorie van toelichting is opgemerkt, worden de kosten van deze diensten voor de helft gedragen door de gemeenten, c.q. provincies, en voor de andere helft door het Rijk.

Met betrekking tot de opmerking van verschillende andere leden, dat zij graag nader verduidelijkt zagen, op welke wijze dit wetsontwerp past in het streven van de Regering in de komende jaren tot een aanvaardbaar uitgavniveau te komen door de kosten van door de overheid verleende diensten zoveel mogelijk te verhalen op degenen, die deze kosten veroorzaken of te wier behoeve zij geschieden, delen de ondergetekenden het volgende mede. In de Warenwet is aan het warenwetrecht, dat ten behoeve van het Rijk wordt geheven, een maximumgrens van f. 80,— gesteld. In het wetsontwerp is voorgesteld deze grens te doen vervallen. Hierdoor wordt uiteraard de mogelijkheid geschapen een hoger warenwetrecht dan f. 80,— te heffen. Dit is nodig, wil het mogelijk zijn om het aandeel in de kosten van de keuringsdiensten, dat het Rijk betaalt, te weten 50 pct. van die kosten, geheel op de betrokken bedrijven te verhalen. Tot nu toe werd ongeveer de helft van het rijksaandeel verhaald. Wanneer ook de andere helft op de betrokken bedrijven kan worden verhaald, wordt een steentje bijgedragen om tot een aanvaardbaar uitgavniveau van het Rijk te

komen. Op deze wijze past het ontwerp in het bovengenoemde streven der Regering.

Op de vier vragen, die deze leden nog hebben gesteld, kan het volgende worden geantwoord.

In de afgelopen 10 jaren heeft het Rijk krachtens de Warenwet jaarlijks de in onderstaand overzicht opgenomen bedragen aan de gemeenten c.q. provincies moeten betalen, waarachter de bedragen zijn genoemd, welke door de gemeenten c.q. provincies zelf zijn betaald en welke van het bedrijfsleven zijn geheven.

Wat de vierde vraag betreft, mogen de ondergetekenden korthedshalve verwijzen naar hetgeen zij hierboven hebben geantwoord op de opmerkingen van vele andere leden omtrent het vervallen van de rijksbedrage. Uit het antwoord blijkt, dat de voorgestelde wetswijziging niet zal leiden tot het vervallen van de rijksbijdrage.

Enkele leden merkten op, dat zij niet afwijzend zouden tegenover een verhoging van het aandeel van het bedrijfsleven in de kosten van de uitvoering van de Warenwet, op voorwaarde echter dat dit aandeel wordt vastgesteld via een goed gemoti-

Bedragen × f 1 000,—

Jaar	Rijksbijdrage in exploitatiekosten	Heffingskosten	Totaal ten laste van het Rijk	Provinciale c.q. gemeentelijke bijdrage	Retributiën van de bedrijven
1958	2 215	273	2 488	2 215	1 994
1959	2 367	284	2 651	2 367	2 065
1960	2 329	276	2 605	2 329	2 137
1961	2 516	282	2 798	2 516	2 230
1962	2 717	324	3 041	2 717	2 296
1963	2 967	350	3 317	2 967	2 389
1964	3 772	476	4 248	3 772	2 333
1965	4 637	503	5 140	4 637	2 694
1966	5 565	502	6 067	5 565	2 736
1967	6 001	539	6 540	6 001	3 545
1968	6 615	570	7 185	6 615	3 589

Zoals hierboven reeds is beoogd, lag het aanvankelijk in de bedoeling, het warenwettrecht ingaande 1969 zodanig te verhogen, dat het gehele rijksaandeel in de kosten van de keuringsdiensten op de betrokken bedrijven zou worden verhaald. Nu de invoering van het verhoogde warenwettrecht nog niet heeft plaatsgevonden, is daardoor voor 1969 en volgende jaren een budgettair nadeel van f 4 à f 5 mln. per jaar ontstaan.

Met betrekking tot de derde vraag, welke gevolgen het laten vervallen van het maximum bedrag van f. 80,— zal hebben voor die bedrijven, die gerangschikt zijn in de zesde of hogere klasse van het handelsregister, mogen de ondergetekenden er de aandacht op vestigen, dat bij het besluit van 5 december 1968 (Stb. 649) tot uitvoering van de bij de wet van 4 juli 1968 (Stb. 380) gewijzigde Handelsregisterwet, de indeling van de ondernemingen, waarin een bedrijf wordt uitgeoefend, met ingang van 1 januari 1969 is herzien. Die ondernemingen zijn thans gerangschikt in een zestien groepen. In verband hiermede was het noodzakelijk ook het in het Besluit Warenwettrecht neergelegde systeem, waarin het warenwettrecht nog gekoppeld was aan de vroegere rangschikking van de ondernemingen in het handelsregister, te herzien. Dit is geschied bij het besluit van 20 juni 1969 no. 48 (Stb. 288). Thans betalen de ondernemingen, die in de groepen VI tot en met XVI zijn ingedeeld d.w.z. de ondernemingen, waarin een kapitaal is gestoken van f. 100.000,— tot meer dan f. 120 mln., het maximum-warenwettrecht van f. 80,—. Op basis van het verhaal van de gehele rijksbijdrage van 50 pct. in de kosten van de keuringsdiensten zou in het jaar 1969 het warenwettrecht voor die ondernemingen hebben bedragen: groep VI f. 345,—, groep VII f. 450,—, groep VIII f. 550,—, groep IX f. 655,—, groep X f. 760,—, groep XI f. 865,—, groep XII f. 970,—, groep XIII f. 1.080,—, groep XIV f. 1.200,—, groep XV f. 1.360,— en groep XIV f. 1.520,—. In de laatste drie groepen gaat het slechts om respectievelijk vier, drie en twee ondernemingen. Bij deze berekening is tevens een meer gelijkmatige verdeling van de kosten over alle betrokken bedrijven verwezenlijkt. In de memorie van toelichting is er reeds op gewezen, dat het maximum van f. 80,— aan een gelijkmatige verdeling van de kostenstijging in de afgelopen jaren in de weg heeft gestaan.

veerde verdeelsleutel. In dit verband informeerden zij naar de mogelijkheid de verschillende belangen, die met de keuring worden gediend, enigermate te kwantificeren.

Zoals de ondergetekenden hierboven reeds hebben opgemerkt, kan het bedrijfsleven de kosten van de uitvoering van de Warenwet, die op hem worden verhaald, in de prijzen doorberekenen. Daarbij komt, dat de belangen, welke met de keuring worden gediend, zo veelsoortig en van zo verschillende aard zijn, dat het enigermate kwantificeren van die belangen en daarmee de vaststelling van een goed gemotiveerde verdeelsleutel niet mogelijk lijkt.

Ook de suggestie van deze leden voor bedoelde kwantificering een schatting te maken van de extra kosten, die het bedrijfsleven zou moeten maken, indien de warenkeuring niet van overheidswege werd uitgevoerd om een daarmee vergelijkbaar effect te bereiken, lijkt niet bruikbaar. Uiteraard zou de warenkeuring niet aan het bedrijfsleven, de direct belanghebbenden, kunnen worden overgelaten. Het bedrijfsleven zou derhalve een onafhankelijk apparaat in het leven moeten roepen om deze keuring uit te voeren, een apparaat, dat in wezen niet van de keuringsdiensten van waren zou verschillen. De extra-kosten van het bedrijfsleven zouden dan uiteraard op één lijn komen te liggen met die van de keuringsdiensten van waren.

Deze leden hebben nog gevraagd of het in de bedoeling ligt, indien zou kunnen worden overgegaan tot een herziening van de regeling voor de heffing van het warenwettrecht, waarop in de memorie van toelichting werd bedoeld, daarbij tevens ook de organisatievorm van de keuring aan de orde te stellen.

In verband hiermede informeerden zij of het geen overweging zou verdienen de zestien keuringsdiensten van waren onder de bevoegdheid te brengen van een centrale overheidsdienst. Indien genoemde leden zouden bedoelen, dat die diensten in de voorgestelde constructie gemeentelijke c.q. provinciale diensten zouden blijven zou die constructie op staatsrechtelijke gronden niet mogelijk zijn. Wel zou het mogelijk zijn, afgezien van de vraag of zulks gewenst zou zijn, die diensten om te zetten in b.v. één rijksdienst met zestien afdelingen. Aan

een zodanige omzetting zijn uiteraard vele problemen, vooral van financiële aard, verbonden. Op korte termijn kan dan ook niet worden overzien of die omzetting realiseerbaar zou zijn. Gezien het bovenstaande ligt het niet in de bedoeling om de organisatievorm van de keuringsdiensten reeds bij een eventuele herziening van de regeling voor de heffing van het warenwettrecht aan de orde te stellen.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

R. J. H. KRUISINGA.

De Minister van Landbouw en Visserij,

P. J. LARDINOIS.

De Staatssecretaris van Economische Zaken,

L. J. M. VAN SON.